

Tárgy: eljárási szabályok megsértése

**Budapesti Regionális Fegyelmi Bizottság
Fegyelmi Tanácsa**

Ügyszám: 2021. F. 114/19.

A Budapesti Regionális Fegyelmi Bizottság Fegyelmi Tanácsa a [...] budapesti ügyvéd ellen folyamatban lévő fegyelmi eljárásban 2021. december 13. napján tárgyalás tartása nélkül meghozta az alábbi fegyelmi

határozatot:

A Fegyelmi Tanács megállapítja, hogy [...] eljárás alá vont ügyvéd 2 rb szándékos fegyelmi vétséget követett el, ezért

írásbeli megrovás

fegyelmi büntetéssel sújtja.

A Fegyelmi Tanács kötelezi az eljárás alá vont ügyvédet arra, hogy 30.000 Ft, azaz Harmincezer forint I. fokú és 50.000 Ft II. fokú átalányköltséget 30 napon belül fizessen meg a Budapesti Ügyvédi Kamara pénztárába vagy banki utalással teljesítse a Budapesti Ügyvédi Kamara bankszámlájára.

Indokolás

1. sz. ügy

Az eljárás alá vont ügyvéd a bíróság előtt a bejelentő1-gyel, mint alperessel szemben néhai N.Gy. írásbeli magánvégrendeletének érvénytelensége iránt indított pert. A keresetindítás alapjául azon állítás szolgált, hogy a 2017.05.29-én kelt végrendeletet nem az örökgyó írta alá, továbbá tartalmazza a bejelentő nevét, születési helyét és időpontját, anyja nevét és lakcímét. A végrendeletet a „jelenlévő” R.B. és Sz.P. tanúként aláírta oly módon, hogy feltüntették az okiraton nevüket, anyjuk nevét, lakáscímüket, születési helyüket, születési időpontjukat és Sz.P. személyi igazolvány számát. A keresettel szemben a bejelentő – akinek képviseletében a 2019.08.15-én aláírt meghatalmazás alapján eljár dr. Sz.A. ügyvéd – 2019.08.21-én érdemi védekezést nyújtott be.

A bíróság 2019.10.04-én a per vitelére szóló szabályszerű ügyvédi meghatalmazás csatolására hívta fel az alperest azzal a kioktatással, hogy amennyiben erre nem kerülne sor, a bíróság úgy tekinti, hogy az alperes személyesen jár el. Az alperes jogi képviselője a 2019.08.15-én kelt, az 2019.08.21-én benyújtott meghatalmazástól eltérő tartalommal 2019.08.15-i dátummal ellátott újabb meghatalmazását 2019. 10. 09-én benyújtotta. A perben így az alperes képviseletére 2019.08.15-én két külön tartalmú meghatalmazás szerepelt. A meghatalmazásokon szereplő aláírások szemmel láthatóan eltértek az alperes 2019.06.23-án kelt, géppel írott, fellebbezést magában foglaló iraton szereplő saját kezű aláírásától. Ettől kezdődően az eljárás alá vont ügyvéd az aláírás való voltának már nem csak az örökgyó, hanem az alperes saját kezétől való származását is kétségbe vonta. A bíróság 2019. október 10-én tartott tárgyalását követően az eljárás alá vont ügyvéd a kirendelendő szakértőhöz kérdéseket tett fel és azon állításának alátámasztására, hogy a két ugyanazon napra dátumozott, de eltérő tartalmú ügyvédi meghatalmazást nem az alperes írta alá, csatolta a 2019.10.30-án nem díjköteles rendszerbe sorolt Belügyminisztérium által kiállított adatszolgáltatási lapot (JÜB) a bejelentő aláírásával és minden személyes adatával.

A bejelentő személyes adatait az eljárás alá vont ügyvéd 2019.10.30-án kérte le „nem díjköteles” szolgáltatásként a Belügyminisztérium adatrendszeréből (JÜB).

A bejelentő 2020. június 26-án a Magyar Ügyvédi Kamarához intézett bejelentésében kifogásolta, hogy az eljárás alá vont ügyvéd 2019.10.30-án a JÜB-ön keresztül lekérte személyes adatait a Belügyminisztériumtól, amelyre az ügyvédnek nem adott felhatalmazást, sem az adatokhoz való hozzáféréshez, sem felhasználásához.

A vezető fegyelmi biztos 2020.07.08. napján az előzetes vizsgálatot elrendelte, majd az előzetes vizsgálatra rendelkezésre álló három hónapos határidőt három hónappal meghosszabbította.

Az eljárás alá vont ügyvéd védekezését és az ügyre vonatkozó iratait határidőben benyújtotta, amelyben – tekintettel a vétség csekély súlyára és arra, hogy a bejelentő személyiségi jogát nem sértette –, méltányos döntés meghozatalát kérte. Védekezésében arra hivatkozott, hogy a hagyatéki eljárásban csatolásra került a 2017.05.29-én kelt végrendelet, amely tartalmazza a bejelentő minden személyes adatát, így a nevét, születési helyét és időpontját, anyja nevét és lakcímét, a perfeljegyzés elrendelését magában foglaló végzés elleni fellebbezésében pedig személyi igazolványának és személyi azonosítójának a számát. Ezek az adatok a perbeli képviselők és a bíróság előtt is megismerhetők és ismeretesek voltak. Az adatkéréssel kizárólag az aláírást kívánta ellenőrizni, miután két azonos napon készült, külön tartalmú ügyvédi meghatalmazás került a peres iratba, két külön időpontban történt benyújtással. Álláspontja szerint, minthogy a peres ügyben is az aláírások, a végrendelet valóságára kérdéses, erősebb és a jogbiztonságot is érintő érdek, hogy az ügyvédi meghatalmazások jogszerűek-e, azok a meghatalmazottól származnak-e vagy sem, különös tekintettel arra, hogy az ő képviselőjében eljáró ügyvéd jogcselekményeinek joghatályára is kiterjedt ennek tisztázása, melyek a folyamatban lévő perben kétséget hagytak maguk után.

A fegyelmi biztos szükségesnek tartotta tisztázni, hogy az okmányazonosítás következtében jutottak-e idegen személy tudomására olyan személyes adatok, amelyeket korábban nem ismert, azokat az eljárás alá vont ügyvéd harmadik személyekkel megosztotta-e, milyen célból és milyen jogalapon, a hivatkozott adatvédelmi incidensről tett-e bejelentést az illetékes szervnek, így a NAIH-nak. A fegyelmi biztos felhívása alapján a MÜK DPO jelen ügyben intézett megkeresésére adott válasza szolgált, amely szerint vélhetően adatvédelmi incidens történt, amely a bepanaszolt ügyvédnél jelentkezik. Ugyanakkor nem zárható ki, hogy olyan tényállási elemek is ismertté válnak, amelyek megnyugtató választ adnak az első látszatra jogsértő ügyvédi eljárás indokoltsága kérdésében. Ennek keretében történő vizsgálódáshoz határozott meg szempontokat.

Az eljárás alá vont ügyvéd a kérdésekre adott válaszában a korábban hivatkozott indokok alapján közölte, hogy nem jutottak új információk a tudomására, a bejelentő aláírását kívánta azonosítani. Az adatokat csak a bírósággal osztotta meg, amely előtt az adatok már rendelkezésére álltak. Hivatkozott az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2016/679. rendeletének 6. cikk d.), 23. cikk, 33. cikk (1), (75) és (76) bekezdéseiben foglaltakra. Miután álláspontja szerint a jogszabályhelyek értelmezése alapján az eljárása nem járt kockázattal a bejelentő jogaira és szabadságára nézve, nem tett bejelentést a NAIH felé, a személyes adatait a bejelentő maga szolgáltatta, azokkal az eljárás alá vont ügyvéd nem élt vissza, eljárása arányos volt, ügyfele polgári jogi követelésének érvényesítése érdekében történt.

A fegyelmi biztos a bejelentés1 alapján fegyelmi eljárást kezdeményezett.

2. sz. ügy

A bejelentő2 végrendeleti tanú személyes adatait az eljárás alá vont ügyvéd 2019.02.22-én kérte le „nem díjköteles” szolgáltatásként a Belügyminisztérium adatrendszeréből (JÜB).

A bejelentő2 2020. június 26-án a Magyar Ügyvédi Kamarához intézett bejelentésében kifogásolta, hogy az eljárás alá vont ügyvéd 2019.02.22-én a JÜB-ön keresztül lekérte személyes adatait a Belügyminisztériumtól, amelyre az ügyvédnek nem adott felhatalmazást, sem az adatokhoz való hozzáféréshez, sem felhasználásához. A vezető fegyelmi biztos az előzetes vizsgálatot elrendelte, majd az előzetes vizsgálatra rendelkezésre álló három hónapos határidőt három hónappal meghosszabbította.

Az eljárás alá vont ügyvéd védekezését és az ügyre vonatkozó iratait határidőben benyújtotta, amelyben – tekintettel a vétség csekély súlyára és arra, hogy a bejelentő személyiségi jogát nem sértette – méltányos döntés meghozatalát kérte. Védekezésében arra hivatkozott, hogy a bejelentő maga tüntette fel személyes adatait a végrendeleten, így az adatok jogszerűen jutottak tudomására. A tanú tényleges aláírását kellett ezáltal megismerni a végrendelet érvénytelensége iránti per megindításának eldöntése érdekében, miután felmerült annak lehetősége, hogy nem a tanú írta alá a nevét. Egyebekben a 2020. 02.26-i bírósági tárgyaláson a bejelentő tanúvallomást tett és adatai zártan kezelését nem kérte. Állításának alátámasztására csatolta a végrendeletet és a folyamatban lévő perben 2020.02.26. napján tartott tárgyaláson felvett 36. számú jegyzőkönyv ide vonatkozó részét.

A fegyelmi biztos szükségesnek tartotta tisztázni, hogy az okmányazonosítás következtében jutottak-e tudomására olyan személyes adatok, melyeket korábban nem ismert, azokat harmadik személyekkel megosztotta-e, milyen célból és milyen jogalapon, a hivatkozott adatvédelmi incidensről tett-e bejelentést az illetékes szervnek, így a NAIH-nak. A fegyelmi biztos felhívása alapjául a MÜK DPO jelen ügyben intézett megkeresésére adott válasza szolgált, mely szerint vélhetően adatvédelmi incidens történt, mely a bepanaszolt ügyvédnél jelentkezik. Ugyanakkor nem zárható ki, hogy olyan tényállási elemek is ismertté válnak, melyek megnyugtató választ adnak az első látszatra jogsértő ügyvédi eljárás indokoltsága kérdésében. Ennek keretében történő vizsgálódáshoz határozott meg szempontokat.

Az eljárás alá vont ügyvéd a kérdésekre adott válaszában a korábban hivatkozott indokok alapján közölte, hogy nem jutottak új információk a tudomására, a bejelentő aláírását kívánta azonosítani. Az adatokat csak a bírósággal osztotta meg, melyek már rendelkezésére álltak. Hivatkozott az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2016/679. rendeletének 6. cikk d.), 23. cikk, 33. cikk (1), (75) és (76) bekezdéseiben foglaltakra. Miután álláspontja szerint e jogszabályhelyek értelmezése alapján az eljárása nem járt kockázattal a bejelentő jogaira és szabadságára nézve, nem tett bejelentést a NAIH felé, a személyes adatait a bejelentő maga szolgáltatta, azokkal az eljárás alá vont ügyvéd nem élt vissza, eljárása arányos volt, ügyfele polgári jogi követelésének érvényesítése érdekében történt.

A fegyelmi biztos a bejelentés² alapján fegyelmi eljárást kezdeményezett.

A Fegyelmi Tanács első intézkedésként a két ügyet egyesítette. Egyebekben intézkedett az ügynek tárgyalás tartása nélkül történő elbírálásáról, erről a fegyelmi biztost és az eljárás alá vont ügyvédet értesítette.

A fegyelmi biztos az ügy tárgyaláson kívüli elbírálását nem kifogásolta.

Bejelentő1 névmegjelöléssel 2021. február 3-án a Budapesti Ügyvédi Kamarához intézett e-mail üzenetben újabb bejelentést érkezett az eljárás alá vont ügyvéddel szemben. Bejelentésében kifogásolta, hogy az eljárás alá vont ügyvéd a három éve súlyos autóbalesetben elhunyt R.B. személyes adatait is lekérdezte és mellékelte a 2019.11.19-én lekért adatszolgáltatás lapját. A bejelentésen kézzel írott aláírás nem szerepel, elektronikus aláírás azon nincs.

A Fegyelmi Tanács a bejelentő1 e-mail útján aláírás nélkül beküldött iratát a fegyelmi biztosnak megküldte, aki a vizsgálat kiegészítését rendelte el. Az eljárás alá vont ügyvéd a fegyelmi biztos felhívására kiegészítő nyilatkozatot tett. Ebben védekezésül arra hivatkozott, hogy a végrendelet érvénytelenségének megállapítása iránti per 2019. október 10-én tartott tárgyalásán alperesi bejelentés alapján szerzett tudomást „R.B. közlekedési balesetben” történt elhalálozásáról és annak valóságáról szándékozott meggyőződni. R.B. személyes adatait a végrendelet tartalmazta. Tagadta, hogy adatvédelmi incidens történt volna, továbbá, hogy a jelentést a bejelentő1 indította.

A fegyelmi biztos a fegyelmi eljárást kezdeményező határozatát kiegészítette azzal, hogy az Üttv. 1. § (3) és (5) bekezdéseinek megsértésével az eljárás alá vont ügyvéd további 1 rb. szándékos fegyelmi vétséget követett el.

Tekintettel arra, hogy a Fegyelmi Tanács ismételten értesítette a fegyelmi biztost arról, hogy tárgyaláson kívül bírálja el a most már kiegészített határozatot, a fegyelmi biztos megtette végindítványát, amelyben az eljárás alá vont ügyvéddel szemben annak megállapítását kérte, hogy 3 rendbeli szándékos fegyelmi vétséget követett el, melynek során súlyosító körülményként szükséges értékelni a többrendbeliséget és az Üttv. 108. § b) pontja szerint pénzbírság fegyelmi büntetés kiszabását kérte, középértékben meghatározva annak nagyságát, egyebekben kérte kötelezni az eljárás alá vont ügyvédet az eljárási költségek megfizetésére. A fegyelmi vétség megállapításának alapjául az Üttv. 1. § (3) és (5) bekezdésében foglaltakra, a 32. § (1)-(3), (7)-(9) bekezdésekbe ütköző magatartások megsértésére hivatkozott és mindennek alapján a 107. § a) pontnak megfelelően kérte megállapítani a fegyelmi felelősséget. Indokait abban adta, hogy az eljárás alá vont ügyvéd azzal, hogy a hivatkozott peres eljárásban történő felhasználás végett jogszabályi felhatalmazás nélkül, az eljáró hatóságot a térítési díjfizetési kötelezettség tekintetében megtévesztve, a bejelentő személyi adatainak és okmányainak ellenőrzésére irányuló szolgáltatást vett igénybe, megsértette az ügyvédekre vonatkozó kötelező szakmai szabályokat.

A bejelentő1 nevében bármi (kézzel vagy elektronikusan) aláírás és meghatalmazás nélkül megküldött és R.B. személyét érintően tett bejelentés és fegyelmi eljárás kiterjesztése ügyében a Fegyelmi Tanács az eljárást érdemi vizsgálat nélkül megszüntette. Megállapította, hogy a személyes aláírással nem ellátott levél nem lehet fegyelmi eljárás tárgya. Az e-mail üzenet személyhez fűzhető joghatályos nyilatkozat megtételére alkalmatlan, így az eljárást e körben a 20/2018. (XI.26.) MÜK szabályzat a fegyelmi eljárásról (a továbbiakban: FESZ) 13.1. és 13.2. pontjai szerint – mint elbírálásra alkalmatlan bejelentés alapján indult eljárást – megszüntette.

A bejelentő1 és bejelentő2 ügyében a Fegyelmi Tanács megállapította, hogy az eljárás alá vont ügyvéd nem valósított meg fegyelmi vétséget, ezért a fegyelmi eljárást megszüntette és megállapította, hogy az eljárás során felmerült költséget a Budapesti Ügyvédi Kamara viseli.

A határozat ellen a fegyelmi biztos fellebbezett, amelyben a határozat megváltoztatását és annak megállapítását kérte, hogy eljárás alá vont ügyvéd 3 rb. fegyelmi vétséget követett el, és ezért az Üttv. 108. § b) pontja alapján pénzbírság kiszabásának alkalmazását indítványozta.

A Magyar Ügyvédi Kamara Országos Fegyelmi Bizottság Másodfokú Fegyelmi Tanácsa a Budapesti Regionális Fegyelmi Bizottság Fegyelmi Tanácsának fegyelmi határozatát hatályon kívül helyezte és az elsőfokú fegyelmi Tanácsot új eljárás lefolytatására utasította.

Az Üttv 127. § (1) bekezdés szerint egyszerű megítélésű ügyben a fegyelmi tanács a határozatát tárgyalás tartása nélkül hozza meg. Tekintettel arra, hogy jelen ügy tárgyalást a megismételt eljárásban sem igényelt, miután kizárólag okiratok alapján ítélt meg a sérelmezett magatartás, a Fegyelmi Tanács a tárgyalás tartását mellőzte és azzal a fegyelmi biztos egyet értett.

R.B. érintett adatait illetően nincs abban a helyzetben a Fegyelmi Tanács, hogy az eljárást a rendelkezésre álló adatokon túl vizsgálja. Ennek eljárásjogi akadályát jelenti a FESZ 13.1. pontban foglalt rendelkezése, amely szerint, ha a bejelentő a bejelentést nem teljes bizonyító erejű magánokiratban vagy saját kézzel aláírt papír alapú okiratban terjeszti elő, a területi ügyvédi kamara, ennek hiányában a vezető fegyelmi biztos a kézhezvételtől számított nyolc napon belül erre nyolc napos határidővel felhívja, ennek elmulasztása esetén a bejelentést hatálytalannak tekinti. A vezető fegyelmi biztos felhívást nem intézett bejelentőhöz ebben a kérdésben, így az idegen személytől e-mail útján aláírás és két tanúval ellátott okirat hiányában a bejelentés hatálytalan. Érdemét illetően R.B. személyét ért esetleges sérelem nem volt tisztázható, miután elhunyt, így nem volt megnyilatkoztatható. Minderre tekintettel a Fegyelmi Tanács ebben a kérdésben az eljárást megszüntette.

A Fegyelmi Tanácsnak azt kellett vizsgálnia a két bejelentés ügyében, hogy az eljárás alá vont ügyvéd terhére róható-e egy folyamatban lévő perben szükséges bizonyíték bármi módon történő biztosítása, eljárása bárki személyiségi jogát sértette-e, eljárása során az ügyvédek számára rendelkezésre álló rendszert jogellenesen, esetlegesen visszaélés-szerűen vette-e igénybe és használta fel bizonyítékként.

Az Üttv. 107. § a) pont értelmében fegyelmi vétséget követ el az ügyvédi tevékenységet végző kamarai tag, ha az ügyvédi tevékenység gyakorlásából eredő, jogszabályban, a Magyar Ügyvédi Kamara Alapszabályában és a területi kamara alapszabályában vagy etikai szabályzatban meghatározott kötelezettségét szándékosan vagy gondatlanságból megszegi.

Az ügyvéd alapvető kötelezettségét az Üttv. 1. § (1) bekezdése határozza meg, amennyiben az ügyvédi hivatás - jogi szakértelemmel, törvényes eszközökkel és módon, a közhatalmi szervektől függetlenül - az ügyfél jogai és jogos érdekei érvényesítésének, kötelezettségei teljesítésének elősegítésére, az ellenérdekű felek közötti jogvita - lehetőség szerinti - megegyezéssel történő lezárására irányuló tevékenység, amely tevékenység magában foglalja az igazságszolgáltatásban való közreműködést.

Az Üttv. 1. § (3) bekezdése szerint az ügyvédi tevékenység gyakorlójának az ügyvédi tevékenységet lelkiismeretesen, a legjobb tudása szerint, a jogszabályok betartásával kell gyakorolni.

Az eljárás alá vont ügyvéd meghatalmazással képviselte a megbízóját felperesként a végrendelet érvénytelenségének megállapítása iránti perben. Ennek keretében mindent meg kellett tennie – és meg is tett – ügyfele pernyertessége érdekében. A perben – többek között – azt is kellett bizonyítani, hogy a végrendelet bármely vagy összes aláírása nem attól a személytől származik, aki aláírása olvasható az okiraton. Ugyancsak az várt bizonyításra, hogy az alperes képviselője olyan meghatalmazás alapján jár el, melyet nem az alperes írt alá, tehát nyilatkozatai hatálytalanok az eljárásban. A jelen eljárásban bejelentést tett bejelentők a bíróság tárgyalásán nem kérték személyes adataik zártan történő kezelését, ezért az ő személyes adataikat a tárgyalási jegyzőkönyvek tartalmazzák. Az eljárás alá vont ügyvéd a per során bizonyítási indítványt tett az írás azonosítására igazságügyi szakértő bevezetésére. Az indítványt a bíróság részben elutasította, miután nem találta a kereseti kérelemmel összefüggésben lévőnek. Mindennek következtében az eljárás alá vont ügyvéd a 2016. évi CXXX tv. (Pp.) 265.§ (2) bek. c. pontja szerint bizonyítási szükséghelyzetbe került.

A Pp. 265. § határozza meg a bizonyítási érdeket, amennyiben az (1) bekezdés alapján a törvény ellenkező rendelkezése hiányában a perben jelentős tényeket annak a félnek kell bizonyítani, akinek érdekében áll, hogy azokat a bíróság valónak fogadja el (bizonyítási érdek), továbbá a bizonyítás elmaradásának vagy sikertelenségének a következményeit is ez a fél viseli.

A Pp. 267. § határozza meg a bizonyítás módját és eszközeit. A bíróság bármilyen olyan bizonyítást fogadhat, amely a perben jelentős tények bizonyítására alkalmas, ha ez a jogvita eldöntése szempontjából célszerűnek mutatkozik, kivéve, ha a bizonyítás felvétele adott módja közrendbe ütközik.

A Pp. 268. § (1) bekezdése alapján a bizonyítási eszköznek alkalmasnak kell lennie arra, hogy igénybevétele a bíróság a perben jelentős tények megállapításához felhasználható, mérlegelés során figyelembe vehető bizonyítékhoz juthasson.

Egyetlen gátja van a szabad bizonyítási rendszernek, mégpedig a jogsértő bizonyítási eszköz felhasználásának tilalma (Pp.269.§). Ezt a szabályt azonban a Kúria – az Alkotmánybíróság által is kifejtett indokokkal – kialakított gyakorlatával feloldotta, amennyiben a magán- és közérdek felülírja a személyhez fűződő jogok biztonságát. Egyéb bizonyítási eszköz nem állt az eljárás alá vont ügyvéd rendelkezésére, mint a jelen eljárásban kifogásolt három irat.

Az Üttv. 32. § (1) bekezdése szerint az ügyvéd a megbízási szerződés megkötése előtt a megbízott, és harmadik személy közötti szerződés ellenjegyzését megelőzően elvégzi az ügyfél, illetve a képviselőjében eljáró személy azonosítását, a (3) bekezdés meghatározza az igényelhető adatokat (JÜB). A rendszert az ügyvédeken kívül más hivatásrendek (pl. közjegyzők, bankok stb.) és hatóságok is igénybe veszik. Az Üttv. 32. §-a kizárólag a megbízott és harmadik személy közötti szerződés – mely taxatív meghatározásnak minősítendő – esetére rendeli az azonosítást, mely alapvetően jogügyletet feltételez. A peres eljárás nem jogügylet. Arra az Üttv. rendelkezése nem ad felhatalmazást, hogy a felek közötti ügyleten túli eszközként alkalmazható és/vagy felhasználható lenne az azonosításra ez az ügyvédi rendelkezésre álló jog.

A Fegyelmi Tanács megállapította, hogy jogsértő módon szerzett bizonyítékot használt fel az eljárás alá vont ügyvéd, ugyanakkor a bizonyíték megszerzése és felhasználása során kifejezetten ügyfele – az ő pernyertessége – érdekében járt el, hiszen ez volt a megbízásának tárgya.

Vizsgálta a Fegyelmi Tanács, hogy személyiségi jogot sértett-e a felhasználás és ez miként viszonyul a GDPR-hoz, a titkos adatkezelés rendszeréhez. Tekintettel arra, hogy a bejelentők minden személyes adatát feltüntette a végrendelet, amelyet megtekintett (kihirdetett) a közjegyző, ugyancsak látta a bíróság és az alperesi képviselő, valamint a felperes, a JÜB útján nem szerzett olyan adatot az eljárás alá vont ügyvéd, amely ezeket a bejelentők által közölt és ismert adatokat meghaladta volna.

Az eljárás alá vont ügyvéd kizárólag az aláírás azonosíthatóságát biztosította, de minthogy a bejelentők közül a bejelentő2 állítása szerint ő írta alá tanúként a végrendeletet, valamint a bejelentő1 a perben eljáró ügyvédje részére a meghatalmazást, a JÜB alapján szerzett adat személyes érdeküket nem sértheti. Olyan inszINUÁCIÓ, mely a NAIH felé bejelentést igényelt volna, nem fordult elő. A MŰK DPO által adott válasza szerint „nem zárható ki, hogy olyan tényállási elemek is ismertté válnak, melyek megnyugtató választ adnak az első látszatra jogsértő ügyvédi eljárás indokoltságának kérdésében”. Az indokoltsághoz szükséges többlet tényállási elemet az eljárás alá vont ügyvéd az előbbieket szerint bizonyította.

A NAIH állásfoglalását a Magyar Ügyvédi Kamara 16. számú hírlevelében 2021.09.02. napján tette közzé. A NAIH-3653-11/2021 számú határozata elvi jelentőséggel rögzíti, hogy „A Kérelmezett által hivatkozott, a közeljövőben megindítandó jogi eljáráshoz szükségesség cél esetén is fennállhat a jogos érdek jogalap alkalmazhatósága az általános adatvédelmi rendelet 6. cikk (1) bek. f) pontja alapján, így önmagában az, hogy az eljárás előkészítéseként már az eljárás előtt megkezdődött az adatkezelés, még nem jelenti az általános adatvédelmi rendelet megsértését. Ezt támasztja alá többek között az általános adatvédelmi rendelet (52) preambulumban bekezdésének utolsó mondata is, amely a személyes adatok különleges kategóriái, azaz fokozottan védett adatok esetén is kimondja, hogy már a jogi igények megállapítása során, azaz az előterjesztést megelőző fázisban is jogszerű lehet az adatkezelés, ha az az igény érvényesítéséhez szükséges lehet. A GDPR (52) utolsó mondata szerint „az ilyen személyes adatok kezelése olyan esetekben lehetséges, amikor az jogi igények előterjesztése, érvényesítése, illetve védelme céljából szükséges, függetlenül attól, hogy erre bírósági eljárás...keretében kerül-e sor”.

Jelen eljárásnak azonban nem az volt a tárgya és nem csak azt kellett vizsgálnia a Fegyelmi Tanácsnak, hogy az eljárás alá vont ügyvéd sértett-e adatvédelmi tilalmat, hanem hogy a JÜB2 rendszerben szerzett adatok a jogügyletnek nem minősíthető bírósági eljárásban jogszerűen felhasználhatók-e. Az előbbi kérdésben megállapította, hogy az adatkezelés nem minősíthető jogsérelemnek jelen esetben, azonban a megszerzés célja és felhasználása az Üttv 32.§ (1) bek. rendelkezésébe ütközik.

Tény, hogy az eljárás alá vont ügyvéd jogszabályt sértett azáltal is, hogy ingyenesen és nem ellenérték fejében szerzett információt. Egy hívás értéke 1.730 Ft, amelyet nem fizetett be a Magyar Állam felé, így 5.190 Ft tartozása keletkezett, amely bármikor, akár az Államkincstár felhívása nélkül is befizethető.

A Fegyelmi Tanács a fegyelmi biztosi indítvánnyal egyezően 2 rb. szándékos fegyelmi vétségben állapította meg az eljárás alá vont ügyvéd vétkességét. Ugyan az eljárás alá vont ügyvédnek egyenes szándéka nyilván nem volt megállapítható a felhasználás célját és módját illetően jóhiszeműsége alapján, azonban figyelmen kívül hagyta vagy belenyugodott abba a következménybe, hogy egy legális eszköz alkalmazása körében a korlátozott felhasználási lehetőséggel való eljárása a jogsértés megállapításának következményével járhat. Így eljárása eshetőleges szándékkal történt.

A Fegyelmi Tanács az eljárás súlyára tekintettel elegendőnek és megfelelőnek tartotta az írásbeli megrovás büntetés kiszabását, ugyanis az a jövőre kellő visszatartó erővel bír egy, a praxisát évtizedek óta feddhetetlenül gyakorló ügyvéd személyét illetően.

A Fegyelmi Tanács a büntetés kiszabása során súlyosbító körülményt nem talált, ugyanakkor nyomatékos enyhítő körülménynek tekintette az eljárás alá vont ügyvéd feddhetetlen, több évtizedes ügyvédi tevékenységét, valamint a felhasználás célját, mely kifejezetten a megbízásának megfelelő teljesítése érdekében történt.

Az Üttv. 142. § (2) bekezdése szerint, ha a fegyelmi eljárás során az eljárás alá vont ügyvéd felelősségét megállapították, a fegyelmi tanács kötelezi az eljárás költségének egészben vagy részben való megtérítésére. A Fegyelmi Tanács az Üttv. 142. § (2) bekezdése és a FESZ 40.2. b. és c. pont alapján megállapította, hogy a tárgyaláson kívüli eljárással 30.000 Ft elsőfokú és a másodfokú eljárással 50.000 Ft átalányköltség merült fel.

A FESZ 40.5. pontja szerint az átalányköltség mind az első fokú, mint a másodfokú eljárásban csak egy alkalommal számítható fel. Miután a Magyar Ügyvédi Kamara Országos Fegyelmi Bizottság Másodfokú Fegyelmi Tanácsa 50.000 Ft-ban állapította meg az átalányköltséget, az eljárási költség ennek megfelelően volt számolandó együtt az első fokú eljárás átalányköltségével.

A Fegyelmi Tanács határozata 2022. január 11. napján jogerős és végrehajtható.

(Budapesti Regionális Fegyelmi Bizottság – 2021. F. 114.)